

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.462/2023/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe.)
A felperes képviselője:	dr. Kiss D. Csaba egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe.)
Az alperes:	Készenléti Rendőrség (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Gömöri Csilla jogi előadó
A per tárgya:	teljesítményértékeléssel kapcsolatos közzolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (16. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 34.K.704.473/2022/14. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A Készenléti Rendőrség állományában hivatásos szolgálati jogviszony keretében, a Igazgatóság1 (a továbbiakban: SZOVIG) egyik osztályán 24/72 órás munkarendben szolgálatot teljesítő felperes 2017. január 1. napjától 2017. május 31. napjáig összesen 35 napon (januárban 7, februárban 3, márciusban 12, áprilisban 4, májusban pedig 9 napon) volt szolgálatban, továbbá 32 napot szabadságon, 24 napot betegszabadságon töltött, majd 2017. június 1. napjától 2017. december 31. napjáig betegállományban tartózkodott.

[2] Az ügy előzménye, hogy a felperes keresettel támadta a 2017. évi teljesítményértékelése és minősítése kapcsán előterjesztett szolgálati panaszát elutasító alperesi határozatot. A Fővárosi Törvényszék a 34.K.706.703/2020/24. számú ítéletével az alperes határozatszám1. ált. számú határozatát, valamint a felperes 2017. évi teljesítményértékelését és minősítését megsemmisítette, és az alperest a felperes 2017. évi teljesítményértékelésének és minősítésének ismételt elvégzése céljából új eljárásra kötelezte. Iránymutatásában előírta, hogy a megismételt eljárásban az alperesnek a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő eljárásban, az értékelő megbeszélés megtartása mellett, a közszolgálati egyéni teljesítményértékelésről szóló 10/2013. (I. 23.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr.) 3. számú mellékletében foglalt módszertani iránymutatásnak megfelelően kell elkészíteni a felperes 2017. évi, konkrét tényekkel alátámasztott teljesítményértékelését és minősítését. A felperesnek az alperes által elkészített újabb 2017. évi teljesítményértékelése és minősítése kapcsán benyújtott panaszára az alperes parancsnoka a határozatszám2. számú határozatával a SZOVIG-ot új eljárásra utasította, amely döntésének indokolásában kifejtette, hogy a felperes 2017. évi teljesítményértékelésére nem kerülhetett volna sor, mivel az értékelés alapjául szolgáló időszakban nem állt legalább két hónapig az értékelő vezetőjének irányítása alatt.

[3] A felperes kérésére az alperes határozatszám3 számú levelében arról nyújtott tájékoztatást, hogy osztályvezetője külön feljegyzésben állapította meg, hogy nem állt két hónapig az értékelő vezetőjének irányítása alatt, ezért a 2017. évre nem értékelhető. A felperes 2022. október 3. napján benyújtott szolgálati panaszában a feljegyzés kézbesítését, és a 2017. évi teljesítményértékelése és minősítése újbóli elvégzésének elrendelését kérte. Az alperes parancsnoka a felperes ezen szolgálati panaszának a 2022. november 15. napján kelt, keresettel támadott határozat számú határozatával (a továbbiakban: Határozat) a 2017. évi megismételt teljesítményértékeléssel és minősítéssel összefüggésben készített feljegyzés kézbesítésének elmaradása miatt részében helyt adott, az új eljárásra utasító határozattal szemben előterjesztett részét megalapozatlanság miatt elutasította. Megállapította, hogy a felperes a 2017. évre nem értékelhető, mivel 35 szolgálati napot töltött az osztály állományában, a többi napot pihenőnapon, szabadságon, valamint betegállományban töltötte.

A felperes keresete és az alperes védirata

[4] A felperes perben pontosított keresetében a Határozat panaszt elutasító részének a megsemmisítését, valamint az alperes 2017. évi teljesítményértékelése és minősítése elvégzésére történő kötelezését kérte. A keresete jogalapjaként – többek között – az Alaptörvény XXVIII. cikkét, a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos

állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 111. § (1), (3), (4), 112. § (1), 113. § (2)-(3) bekezdéseit, valamint a Kr. 4. § a), f) és l) pontjait, 11. §-át és 22. § (1) bekezdését jelölte meg. Hivatkozott a Fővárosi Törvényszék a 34.K.706.703/2020/24. számú ítéletére.

[5] Az alperes védiratában elsődlegesen a keresetlevél visszautasítását, másodlagosan a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság a Határozatot a panaszt elutasító részében megsemmisítette, és az alperest új eljárásra kötelezte. Ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 39. § (1) bekezdésére, 48. § (1) bekezdés i) pontjára, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 617. §-ára, a Hszt. 12. § (2) és (5) bekezdéseire, 267. § (1) bekezdés a) és 268. § (1) bekezdés c) pontjaira, valamint az Alaptörvény 28. cikke figyelembevételével a Kr. 22. § (1) bekezdésére alapította. Megállapította, hogy az alperes által állított pergátló akadály nem áll fenn, ezért a keresetlevél visszautasításának nem volt helye. Nem tartotta megalapozottnak a felperes azon kifogását, mely szerint az alperesnek határozatot kellett volna hoznia arról, hogy teljesítményértékelése és emiatt a minősítése a jogszabályi feltételek hiányában nem végezhető el. Az alperes korábban változatlan tények ismeretében végezte el a felperes 2017. évi teljesítményértékelését és minősítését, a Kr. 22. § (1) bekezdésében foglaltakra, mint a felperes teljesítményértékelését kizáró okra nem hivatkozott; a bíróság pedig 34.K.706.703/2020/24. számú ítéletével az alperest új eljárásra, a felperes 2017. évi teljesítményértékelésének és minősítésének ismételt elvégzésére kötelezte. Kiemelte, hogy a Kr. és egyéb jogszabály nem tartalmaz rendelkezést a Kr. 22. § (1) bekezdésében meghatározott 2 hónapos időtartam számítása tekintetében. A jogalkotó a 2 hónapos időtartamot tekintette olyan a minimális időtartamnak, amely alatt az értékelő vezető irányítása alatt kell állnia. A felperes a hivatásos állomány tagjainak szolgálatteljesítési idejéről és a szolgálati időrendszerekről szóló 10/2015. (VII. 6.) ORFK utasításban rögzített II. számú váltásos szolgálati időrendszerben, 24 óra szolgálat és 72 óra szabadidő előírásával teljesített szolgálatot. E szolgálati időrendszer magában foglalja a pihenőidőt vagy a pihenőnapot, ennek tartamát úgy kell tekinteni, hogy az alatt megvalósul az értékelő vezető általi irányítás. A szabadságnapok és a betegség miatti távollétek időtartama alatt az értékelő vezető irányítása alatt állt, ezért a 2017. évi teljesítményértékelése és így a minősítése is elvégezhető lett volna. A megismételt eljárásra előírta, hogy az alperesnek a 34.K.706.703/2020/24. számú ítéletében foglaltaknak megfelelően kell elvégeznie a felperes 2017. évi teljesítményértékelését és minősítését oly módon, hogy azok konkrét tényekkel alátámasztottak legyenek.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében az alperes elődegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 279. § (1) bekezdését azzal, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokat helytelenül értékelte és azokból nem megfelelő következtetést vont le. Az ítélet megállapításával szemben a felperes nem állt az értékelés alapjául szolgáló időszakban összefüggően legalább 2 hónapig az értékelő vezető irányítása alatt, így teljesítményértékelés a 2017. évi teljesítménye vonatkozásában nem készülhetett. Az elsőfokú ítélet Kr. 22. § (1) bekezdését értelmező részét idézve kifejtette, hogy az irányítás magában foglalja a konkrét utasítás jogát, és az utasítás végrehajtásának részletekbe menő ellenőrzését. Az irányítás rendelkezés és döntés; nem jogi eszközei pedig a feladat meghatározása, a tájékoztatás, a gyakorlati segítségnyújtás, erkölcsi és anyagi ösztönzés, a teljesítés felügyeletének joga, stb. A felperes a 2017. évben nem összefüggően mindösszesen 36 napot állt irányítása alatt, így 36 nap alatt gyakorolhatta azon jogosultságát, hogy felperest irányítsa, utasítást adjon részére, munkáját ellenőrizze; az irányítást sem a felperes szabadsága, sem betegszabadsága alatt gyakorolni nem tudta. Az elsőfokú bíróság indokolásának [33] pontjában kifejtettek az alperesi következtetéssel összhangban vannak, mert megállapítása szerint a pihenőidőtől és a pihenőnapoktól eltérő megítélés alá esik a szabadságnapok és a betegség miatti távollétek időtartama. Azonban ezen okfejtéssel ellentétes következtetést vont le az elsőfokú bíróság akkor, amikor arra a megállapításra jutott, hogy a felperes több mint 2 hónapot meghaladó időtartamban az értékelő vezető irányítása alatt állt, ezért a 2017. évi teljesítményértékelése és így a minősítése is elvégezhető lett volna. Az elsőfokú bíróság ítélete ezért jogszabálysértő, amely kihatott az ügy jogerős elbírálására, intézkedésének jogszerűtlen nyilvánítására és megsemmisítésére, így a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján történő döntéshozatal szükséges.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú ítélet tényállása helyes, az elsőfokú bíróság jogi álláspontja megalapozott. Az alperes az első, majd az újabb 2017. évi teljesítményértékelés elkészítésekor nem hivatkozott arra, hogy értékelésének elvégzésére nem rendelkezik joggal; a 34.K.706.703/2020/24. számú ítélet alapján kötelezettsége volt a megismételt 2017. évi teljesítményértékelésének elvégzése. Kifogásolta, hogy az alperes a felülvizsgálat befogadhatóságára vonatkozó Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjára is hivatkozott.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja a felülvizsgálati eljárásra vonatkozó rendelkezés, amely a fellebbezés

elbírálása során nyilvánvalóan nem alkalmazható, az alperes erre történő hivatkozásának ezért az elsőfokú bíróság ítélete jogszerűségi vizsgálatának alapja nem lehetett. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket részben alkalmazta megfelelően. Ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság – az indokolás részbeni megváltoztatásával – az alábbiak szerint értett egyet.

[11] Az alperes fellebbezését részben eljárásjogi [Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdése], részben anyagi jogi jogszabályi rendelkezés [Kr. 22. § (1) bekezdése] megsértésére alapította. A felek között az elsőfokú ítéleti tényállás részét képező tények, mint a felperes által a 2017. évben teljesített szolgálati napok, általa igénybe vett pihenőnapok, szabadság, illetve betegszabadság alakulása nem voltak vitatottak, és az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított ezen tényeket fellebbezésében sem vitatta. Az alperes nem az elsőfokú ítéleti tényállást, hanem az abból levont jogi következtetést kifogásolta. A bizonyítékok értékelése (a megállapított tényállás megalapozottsága) tekintetében eljárásjogi jogszabálysértésként hivatkozott állításai tartalmukban a teljesítményértékelésre irányadó anyagi jogi norma, a Kr. 22. § (1) bekezdése elsőfokú bíróság általi értelmezését, azaz az anyagi jogi álláspont jogszerűségére vonatkoztak, ezért a másodfokú bíróságnak is ekként kellett a felülbírálatot elvégzenie.

[12] A perben releváns további tény, hogy a felperes a Fővárosi Törvényszék 34.K.706.703/2020/24. számú ítélete, valamint az alperes határozatszám2. számú határozata következtében 2017. évi teljesítményértékeléssel és minősítéssel nem rendelkezik. A keresete a Határozat panaszt elutasító részének a megsemmisítésével a 2017. évi teljesítményértékelése és minősítése elvégzésére kötelezésre irányult. Jelentősége van annak is, hogy a Fővárosi Törvényszék 34.K.706.703/2020/24. számú ítéletével az alperest a felperes 2017. évi teljesítményértékelésének és minősítésének iránymutatása szerinti elvégzésére kötelezte, amelynek az alperes kétségkívül nem tett eleget. Az alperes a Fővárosi Törvényszék a 34.K.706.703/2020/24. számú ítéletével megsemmisített határozatszám1. ált. számú határozatához képest nem állapított meg releváns új tény, hanem a változatlan normatartalmú Kr. 22. § (1) bekezdésében foglaltakat a határozatszám2. határozataiban, valamint a Határozatában a korábbiaktól eltérően értelmezte. Az alperes ezen jogi álláspontjának megfelelően az elsőfokú peres eljárásban, valamint fellebbezésében azzal érvelt, hogy a felperes 2017. évi teljesítményének megismételt eljárásban történő értékelésére jogszabályi lehetősége nincs.

[13] A Kp. 5. § (4) bekezdése értelmében a bíróság közzszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogvitát közigazgatási perben bírálja el. E törvény közigazgatási szervre vonatkozó szabályait a munkáltató szervre, a közigazgatási cselekményre vonatkozó szabályokat a közzszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos döntésre és intézkedésre alkalmazni kell. A 96. §-a szerint a közigazgatási tevékenység jogszerűségének vizsgálata tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanazon közigazgatási tevékenység jogszerűségének vizsgálatára a felek vagy az érdekeltek új keresetet indíthassanak vagy azt egyébként vitássá tehessék. A 97. § (3)-(4) bekezdései alapján a közigazgatási szervnek a jogerős határozatban megállapított, ennek hiányában a jogszabályban meghatározott határidőn belül kell a megismételt eljárást lefolytatnia vagy a közigazgatási cselekményt megvalósítania. A bíróság

határozatának rendelkező része és indokolása a megismételt eljárásban és a cselekménynek a bíróság határozatával elrendelt megvalósítása során köti az eljáró közigazgatási szerveket.

[14] A Kp. 97. § (3)-(4) bekezdései értelmezését a Kúria – a töretlen ítélkezési gyakorlatot érvényesítve – a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett döntéseiben elvégezte. A Kfv.VII.37.496/2023/2. számú határozatában hangsúlyozta, hogy a megismételt eljárásban és a közigazgatási cselekménynek a bíróság határozatával elrendelt megvalósítása során az eljáró közigazgatási szervet a bíróság határozatának rendelkező része és indokolása – a Kp. 97. § (4) bekezdése alapján – köti. A megismételt eljárás eredményeként hozott határozat jogszerűségét vizsgáló közigazgatási perben a bíróság azt vizsgálja, hogy az új eljárásra kötelező ítéleti iránymutatásnak a közigazgatási szerv eleget tett-e [Kfv.II.37.470/2022/8.]. A Kúria a jogerős bírósági ítélet iránymutatásától eltérés lehetséges eseteit is kimunkálta. Az új eljárás lefolytatására a bíróság által adott iránymutatástól való eltérést a közigazgatási eljárásban csak az alapozhatja meg, ha az új eljárásban a tényállás megváltozik [Kf.IV.40.489/2021/7.]. A megismételt eljárás során a közigazgatási szerv a jogerős bírósági döntés iránymutatásától eltérhet, ha változás történt az alkalmazandó jogi környezetben [Kf.III.37.236/2020/4.].

[15] Az elsőfokú bíróság a keresettel támadott határozat megsemmisítése és az alperes új eljárásra kötelezése mellett jogszerűen rögzítette azt is, hogy a megismételt eljárásban az alperesnek a 34.K.706.703/2020/24. számú ítéletében foglaltaknak megfelelően kell elvégeznie a felperes 2017. évi teljesítményértékelését és minősítését oly módon, hogy azok konkrét tényekkel alátámasztottak legyenek. Az alperes ezért a Fővárosi Törvényszék hivatkozott ítéletében foglaltaknak megfelelően köteles volt a felperes 2017. évi teljesítményértékelésének és minősítésének ismételt elvégzése. Ezen kötelezettsége alól a változatlan tényállás mellett alkalmazandó változatlan jogszabályi rendelkezés korábbiaktól eltérő értelmezése nem mentesítette. Ez a körülmény képezte az elsőfokú peres eljárás kereteit, amelyet az elsőfokú bíróság jogszerűen vont értékelésébe, és helyesen állapította meg, hogy az alperes korábban változatlan tények ismeretében végezte el a felperes 2017. évi teljesítményértékelését és minősítését, a Kr. 22. § (1) bekezdésében foglaltakra, mint a felperes teljesítményértékelését kizáró okra nem hivatkozott, majd jogerős ítélet kötelezte a felperes 2017. évi teljesítményértékelésének és minősítésének ismételt elvégzésére. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a peres eljárás elsőként vizsgálendő jogkérdése és az ügy érdeme ezzel eldőlt, az alperes keresettel támadott Határozata a Kp. 97. § (3)-(4) bekezdései alapján jogszabálysértő, mivel sérült a bíróság ítéletének ítéleti iránymutatásának kötőereje. A következőkes ítélkezési gyakorlat szerint az anyagi jogerőhatás – amely hivatalból is vizsgálható – súlyosan sérül akkor, ha a megismételt eljárásra adott szempontok nem érvényesülnek, amely ítéleti utasítás nem szűkíthető, nem értelmezhető át. Az elsőfokú bíróság ezért további vizsgálat folytatására és jogszabályértelmezésre nem lett volt köteles.

[16] Az alperes az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegét a Kr. 22. § (1) bekezdése téves ítéleti értelmezésére hivatkozással sikerrel nem támadhatta, mert ennek jelen perben történő vizsgálatát a fentiek szerint indokolt módon a Fővárosi Törvényszék 34.K.706.703/2020/24. számú ítéletének Kp. 96. §-a alapján beállt anyagi jogereje kizárja.

[17] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[18] A pervesztes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (1), (3) és (5) bekezdései alapján köteles a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek összegét – az IM rendeletre utalással és ÁFÁ-val együtt történő felszámításra, valamint az ügy tárgyaláson kívüli elbírálására figyelemmel – a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint a közreműködő jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan állapította meg.

[19] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[20] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[21] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. március 13.

dr. Szőke Mária s. k.	dr. Bendli Attila József s. k.	dr. Németh Andrea s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró